

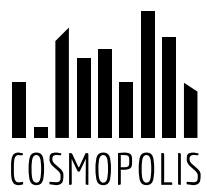
THRILLER

VÍŠ, KDO SE DÍVÁ?

**CATHERINE RYAN
HOWARDOVÁ**

Byla hvězdou internetu.
Až do konce.

**VÍŠ, KDO SE
DÍVÁ?**

**CATHERINE RYAN
HOWARDOVÁ**

Přeložil Petr Kotouš

Copyright © Catherine Ryan Howard, 2019
Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2020
Translation © Petr Kotouš, 2020

*Věnováno mámě,
která mě přivedla ke knihám*

V místnosti plné stínů spí žena.

Její tělo tvoří oblinu na pravé straně postele pro dva. Prameny tmavých vlasů splývají po polštáři. Zpod pokrývky vykukuje holá paže, na prsteníčku je vidět snubní prsten.

Neuvědomuje si, že není sama.

Ta místnost jí nic neříká, natož v té tmě. Kdyby se právě teď probírala, zvedla by hlavu, opřela se o lokty a otočila hlavu, aby se porozhlédla. Její oči by si postupně zvykly a z temnoty by začaly vystupovat obrysy.

Po chvíli by si vzpomněla, kde je a proč se sem vypravila.

Jak dlouho by jí trvalo, než by si všimla obrysu, který sem nepatří?

Obrys stojí jako přikovaný v rohu, obě paže svěšené. Oblek má tmavý a jakoby nafouknutý – několik vrstev, možná proti zimnímu chladu. Ruce v rukavicích, kukla přes hlavu. Kukla je trochu shrnutá k jedné straně, takže oči je sotva vidět a průřez pro ústa odkrývá jenom část tváře.

Dívá se.

Dívá se a čeká.

Čeká, než použije nůž s dlouhým zoubkovaným ostřím, který drží přitisknutý k boku.

Čas plyne.

Spící žena se zavrtí – nohy se pohnou, obrátí se, paže zapluje pod pokrývku –, ale neprobudí se. Tmavá postava se přibližuje k posteli, až stojí přímo vedle ní, nakloní se nad ženu. Žena se nevzbudí.

Ruka v rukavici, ta, která nedrží nůž, se natáhne a něžně pohladí ženu po tváři, ale ona se ani teď nevzbudí.

Vetřelec opíše palcem a prostředníčkem kruh a cvrkně ženu po tváři, silou, protože – to už je teď jasné – *chce*, aby se probudila.

Čas zamrzne.

Pak víření pohybu.

Žena otevře oči. Její tělo se vztyčí, hlava a ramena vystřelí z polštáře, nohy zpod přikrývky. Otevře ústa, jako by chtěla vykřiknout, ale postava je zakryje dlaní a zatlačí ji zpátky. Ruka, která drží nůž, se zvedne a prstem shrne přikrývku. Žena má na sobě krátké kalhoty a lehkou košilku, bledé údy jsou holé, vystavené na odiv. Spatří ostří a její úsilí vymanit se ze sevření se v tom okamžiku ještě znásobí. Pažemi mlátí kolem sebe, kope nohama, celé tělo sebou škube a kroutí se a svíjí se na posteli, prsty se zatínají do kukly...

Nůž pomalu stoupá vzhůru a pak rychle silou klesá, prodírá se tenkou látkou ženiny košilky a mizí v dutině jejího žaludku.

Zase se zvedne. Zase klesne.

Do hrudi.

Zase se zvedne. Zase klesne.

Rozřízne předloktí.

Zase se zvedne. Zase klesne.

Hluboko do krku vpravo, těsně pod čelist.

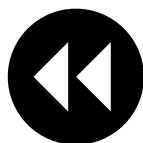
Vetřelec ustoupí.

Žena se chytí za krk a téměř okamžitě její prsty skropí krev prýstíci z rány. Ústa jsou otevřená v tichém výkřiku.

Tmavá rozlévající se skvrna.

Žena se přetočí, plazí se na pravou stranu lůžka. Její neporaněná paže se natáhne přes okraj postele vstříc vetřelci, jako by ho prosila o pomoc.

Postava v černém se sehne a položí nůž na noční stolek, pak přejde k prádelníku přiraženému ke stěně naproti nohám postele a rozbije kameru, která je tam ukrytá.

PŘETOČIT ZPĚT

0:00:17

Natalie trvalo skoro celý den, než se dostala z města Dublinu. Vlastně ze *všech* těch měst. Poslední, které viděla, byl Cork. Napřed tam ráno dojela vlakem a pak přestoupila na tenhle autobus. Ten se proplazil Midletonem – sbohem, vy města – a pořád dál, šoural se úzkými klikaticími se silnicemi, na kterých jediná bílá čára namalovaná uprostřed byla už víc smytá než viditelná. Když poprvé zahlédla kousek moře, byla už tři sta kilometrů od dveří svého domu. Doprava ustala, jenom sem tam je minulo nějaké auto, ale silnice se kroutila tak, že řidič cítil potřebu před každou zatáčkou zatroubit na klakson.

Natalie sledovala, jak čárky v rohu displeje jejího telefonu ukazující sílu signálu mizí jedna za druhou. Data už byla dávno v čudu; zmizela někde mezi Castlemartyr a Ladysbridge. Přístroj v její ruce byl teď v podstatě k ničemu. Nepodlehla nutkání připojit se na těch pár posledních minut cesty k wifi autobusové společnosti a místo toho upustila telefon do hlubin svojí kabelky.

Celou minutu cítila mír, vítanou úlevu.

Pak jí začal cukat prst a dlaně polil pot.

Natalie se schválně začala soustředit na výhled z okénka. Viděla pás hladkého, šedého moře vklíněného mezi horizont a šeřící se oblohu, poskvrněný pouze dvěma body, jedním velkým, jedním malým. Ostrovy. Sotva rozeznávala maják trůnící na tom větším, který z takové dálky připomínal hrot kvalitního pera. Pak autobus opsal dlouhou pravotočivou zatáčku a zbyly jen pole a stromy a úhledné

starosvětské dřevěné domy, všechny ohraničené nízkými zídkami zdobenými kamínky, pěkně blízko u silnice.

A potom cedule DESIGN OBCHOD & CAFÉ PEC 500 M.

Další cedule těsně za ní: VÍTEJTE V SHANAMORE.

Byla u cíle.

Natalie celou cestu proudilo zespoda na lýtko horko z mřížky pod sedadlem. Zoufale toužila po chladivém čerstvém vzduchu, ale zároveň chtěla zůstat v autobusu, nechat se jím znovu unést pryč, jet domů, mluvit s Mikem a zapomenout na to, dokud byl ještě čas.

Ale když autobus s trhnutím zastavil, vstala a vystoupila.

Překvapil ji ledový náraz pozdního listopadového vzduchu, který ji bodal do kůže a okamžitě se jí zaryl do šatů. Nepřipravená z dusného vedra v autobusu zalapala po dechu a rychle se zabalila do kabátu, který si předtím jen přehodila přes paži.

Cesta vlakem z Dublinu do Corku netrvala ani tři hodiny a Natalie je strávila maniakálním prohlížením fotek Shanamore, které našla na internetu. Když sem teď dojela, cítila neklid. Připadalo jí, jako by přijela na lokaci filmu, který už stokrát viděla: všechno jí přišlo zvláště povědomé, a zároveň úplně cizí.

Autobus zastavil před vjezdem na parkoviště před Pecí, módním designovým obchodem v budově tvářící se jako stodola, kde nejspíš zazobaným cizincům za těžké prachy cpali místní řemeslné produkty a vařili kávička zdejšími farmářům. Parkoviště tvořilo jediný kus hladkého asfaltu v Nataliině dohledu. Tamhle stál kostel, tyčil se přímo za ní, nejvyšší stavba na kilometry daleko. Kolem kostela byl malý veřejný park, ovšem při bližším pohledu přetékalý odpadkové koše lahvemi od piva a piknikové stoly byly pokryté zaschlými ptáčimi hovínky. Mdlá řídká tráva stoupala po svahu nahoru až k úrovni další zatáčky. Za ní proti tmavé obloze jasně svítilo logo opravny aut. Přímo naproti stála skupina příkrčených řadových domů ohraničená z každé strany jednou hospodou. Jedna z nich

představovala dokonalé krmivo pro Instagram, ta druhá by zoufale potřebovala zbourat.

Vedle fotogenické hospody ústila malá ulička. Natalie si na křížení všimla obrovského výmolu, drolící se beton ohraničoval kráter plný kalné vody. Když zvedla oči, uviděla kus lepenky přibitý hřebíkem k nejbližšímu sloupu telefonního vedení: CHATY SHANAMORE, 1 KM. Cedula ukazovala k vytlučené ulici.

Na dohled pak už byly leda keře nebo strom nebo obloha.

Světlo ustupovalo. Natalie neměla na ruce hodinky, ale odhadla, že telefon vypla tak asi před deseti minutami, maximálně, takže může být něco málo po páté hodině. Potřebovala se dostat k chatám dříve, než padne *doopravdy* tma.

Vydala se na cestu, kufr táhla za sebou.

Plastová kolečka na hrboлатém asfaltu vydávala dutý, chrastivý zvuk. V mrtvolném tichu to znělo hlasitěji a hlasitěji. Aspoň že je ta silnice víceméně rovná, pomyslela si, takže ji protijedoucí auto případně uvidí dřív, než ji srazí – snad.

Když Natalie konečně spatřila ceduli nad vjezdem k shanamorským chatám, odhadla, že z autobusu vystoupila asi tak před čtvrt hodinou. Víceméně tolik, kolik slibovaly Google Maps. Chaty samotné ovšem nepůsobily tak, jak se tvářily na propagačních fotkách.

Jednotlivě těch šest chat dokázala identifikovat na základě obrázků, které si našla na internetu. Podle toho, že vůbec nevypadaly jako chaty. Každá z nich byla identická soustava kostek. Některé z hladkého betonu, jiné z tlustého nazelenalého skla. Dvě nejmenší kostky tvořily vchod o velikosti dvou telefonních budek, kde jediným neskleněným prvkem byly dřevěné tabule vstupních dveří. Větší kostka za nimi představovala přízemí se dvěma miniaturními kostkami sloužícími jako postmoderní arkýře, jeden vepředu a jeden na straně. Další kostka polovičního rozměru sloužila jako druhé patro vystrčené o pár stop dozadu. Celá přední strana této kostky – hlavní ložnice, jak si Natalie pamatovala z webové stránky – byla prosklená.

Při pořizování fotek na internet ale naprosto očividně pečlivě volili úhly. Příhodně tak opomněli ukázat holé tvárnice nedostavěných satelitních domků dřepících na zarostlém sousedním poli a ani nebylo patrné, jak nalepené na sebe ve skutečnosti ty chaty jsou. Stály tři vedle sebe ve dvou řadách obrácené proti sobě a jednu od druhé oddělovala akorát ta nejužší cestička, jakou si lze představit. Natalie napadlo, že kdyby se postavila na jednu tu cestičku a natáhla paže, dokázala by se dotknout obou domků současně. Našla na internetu starý článek v rubrice o bydlení, kde stálo, že jde o práci ambiciózního mladého architekta, který dostudoval na vrcholu boomu a dostal od tašky kus pozemku. Zastavět ho chatami byl nejspíš jeho plán, jak ze vstupní investice vytrískat balík. Pokud to tak bylo, nevyšlo to. Chaty celé roky zely prázdnotou, žádný kupec nechtěl být první, až nakonec celý projekt koupila za babku zahraniční investiční firma, která nemovitosti začala inzerovat jako dovolenkovou „vesničku“ ke krátkodobému pronájmu.

Pohyb.

Z nejbližší chaty vyšel muž a zamířil k ní. Na předním okně chaty visela cedule, kterou Natalie v šeru nedokázala přečíst, ale odhádla, že na ní asi bude nápis RECEPCE.

Zamával a zavolal: „Marie?“

To bude určitě Andrew, manažer.

Natalie zamávala zpět. „To jsem já.“

Marie bylo její prostřední jméno. Rezervaci si zařídila po telefonu teprve před pár hodinami, jako křestní jméno uvedla Marie a příjmení Kerrová – Mikeovo příjmení, které získala po svatbě a nepoužívala ho. Pokud by mu teď měla dát kreditní kartu nebo ukázat nějaký doklad s fotografií, bylo by po legráccce, ale třeba proces ubytování se v Chatách Shanamore neprobíhá až tak formálně. Koneckonců jí pro vytvoření rezervace stačilo nadiktovat jen jméno a telefonní číslo.

Na Andrewově příjezdové cestě stál červený hatchback obrácený

čumákem k ní. Skoro celou poznávací značku auta zakrývala tlustá vrstva suchého bláta.

„Vítejte v Shanamore,“ řekl.

Znělo to trochu omluvně.

Potrásli si rukama, ochable, Natalie si uvědomovala, že její dlaň je teplá a vlhká od toho, jak táhne kufr.

Andrew měl na sobě tmavé manšestráky a tlustý vzorovaný svetr, trochu moc velký na jeho šlachovitou postavu; příliš dlouhé konce rukávů tiskl prsty do dlaní. Tmavé vlasy měl delší a nechával je padat do očí, trochu jako kluci ve škole, když tam Natalie ještě chodila. (Ofina? Říkalo se tomu takhle?) Všechno to mělo budit dojem mládí a chlapectví, ale takhle zblízka mohla Natalie určit, že tomuhle muži může klidně být tolik jako jí, hodně přes dvacet, spíš ke třicítce.

„Našla jste nás bez problémů?“ zeptal se.

„Naprosto.“

Rozhlédl se okolo a také za ni. „Nešla jste sem *doufám* pěšky?“

„Jenom kousek po silnici,“ řekla. „Autobus mě vysadil u Pece.“

„Už jste tu někdy byla? V Shanamore?“

„Ne, nikdy.“

„A nepřijela jste sem vyrábět keramiku – je to tak?“

Na tohle už se jí ptal po telefonu. Působí tu totiž nějaký místní hrnčíř, který nabízí týdenní kurzy a má s chatami domluvu, že ubytováním poskytne slevu.

„Ne.“ Natalie se usmála. „Chci si akorát na pár dní odfrknout, to je celé.“

„Tak já vám ukážu vaši chatu.“

Vyrazili, ukázal jí kudy.

„Vy bydlíte tady?“ zeptala se.

„Jo.“

„Celý rok?“

„Celý rok.“

„V telefonu jste říkal, že v tuhle roční dobu necháváte k pronájmu akorát jednu nebo dvě chaty.“

„Je to tak jednodušší,“ řekl Andrew. „Dává to víc smysl.“

„Můžu se tedy zeptat, kterou...?“

Andrew vytáhl z kapsy klíč a podržel ho proti světlu. Na plastovém štítku byla natištěná velká číslice 6.

Natalie se snažila udržet nezaújatý výraz, ačkoli celé její tělo zaplavila úleva.

Netušila, co by udělala, pokud by ji zavedl k jiné chatě. Měla jen mlhavé představy, jak by se později dostávala do chaty číslo šest, možná by si našla něco ke stížnosti, kvůli čemu by se musela hned zítra ráno přestěhovat. Víceméně se ale snažila nedělat si z tohoto nepodstatného detailu hlavu. Teď už konečně doopravdy nemusela.

Chata číslo šest stála přímo naproti Andrewově chatě číslo jedna. Otevřel vchodové dveře a vkročil dovnitř dřív než ona. Chata neměla žádnou předsíň ani vstupní halu; prostě jste okamžitě vešli do obývacího a před vámi stála pata schodiště. Celé přízemí chaty tvořil jediný rozlehlý otevřený prostor.

„Měl jsem to udělat dřív,“ mumlal Andrew, pobíhal po místnosti a rozsvěcel lampy. Dvě stojací lampy, lustr nad jídelním stolem, bodovky zapuštěné v podhledu příhodně nad zašlými fotografiemi shanamoreského pobřeží v laciných rámečcích z IKEA. Stiskl knoflík a přeměnil tabuli černého skla pod (falešným) komínem v plápolající (falešný) oheň. Chvilí se potýkal s termostatem, dokud nejbližší radiátor nezačal prskat a cvakat. Načechral čalounění gauče. Srovnal čajový stůl.

Natalie vstoupila dovnitř, zavřela za sebou dveře a sledovala ho, jak se pohybuje po místnosti. Připomínal jí stewarda v kuchyňce předtím, než začne po letadle rozvážet na vozíku jídlo: každý pohyb vykonává automaticky.

„Ale ne,“ řekl najednou, „zapomněl jsem na váš uvítací balíček.“

Dříve než Natalie mohla něco namítnout, byl pryč a dveře do chaty se už podruhé za těch pár minut s zuchnutím zabouchly.

Zaparkovala svůj kufřík a vstoupila do místnosti.

Dva trojmístné gauče z černé kůže a křeslo ze stejné série stály srovnané ve tvaru písmene U před krbem a plochou televizí zavěšenou nad ním. Za vzdálenějším gaučem na samém konci přízemního prostoru viděla jídelní stůl z masivního dřeva pro osm lidí a ještě za ním chladně bílé zásuvky ultramoderní kuchyně. Jejich lesklý povrch odrážel světlo.

Jediné stěny byly ty venkovní. Celou zadní stěnu tvořila skleněná tabule, obrovské okno s jedněmi vsazenými dveřmi. Schodiště bylo přichycené ke stěně, mezi stupni byla mezera a nemělo zábradlí; Natalie se zatajil dech jen při tom pohledu. Zbývající dvě stěny přerušovala okna sahající od podlahy ke stropu. Venku byla dost tma na to, aby v okně bylo vidět jenom odlesky zvnitřku.

Natalie se dotkla jednoho polštářku na křesle a ucítila chlad a trochu zatuchliny.

A také sucho, které se jí rozhostilo v krku.

Stisk žalu v hrudi.

Přece to nebylo tady... Nebo bylo?

Dveře se rozlétly. Andrew se vrátil i s malým proutěným košíkem. Vzduch zavířil a vyměnil se, ochlazený průvanem z otevřených dveří, zničehonic nabitý přítomností někoho dalšího.

Podíval se na ni, obočí vytažené v očekávání verdiktu.

„Je to tu pěkné,“ rozhlédla se. „Nádhera.“

„Fajn. Jsem rád, že se vám to líbí. Omlouvám se za tu zimu. Měl jsem to pustit dřív. Ale teplo bude co nevidět.“ Položil košík na stolek. „Takže – nějaké otázky?“

„Ne ne. Myslím, že je mi všechno jasné.“

Usmál se. Jejich pohledy se setkaly a Natalie si uvědomila, že se to stalo poprvé. Oční kontakt evidentně nebyl jeho šálek čaje. Andrew její úsudek potvrdil tím, že skoro okamžitě stočil zrak zase jinam.

Pak jí lehce mávl, otočil se na patě a byl pryč.

Žuchnutí vstupních dveří, které se automaticky uzamkly, se znovu rozlehlo po domě a pak všude nastalo ticho a klid.

Až příliš ticho a klid.

Natalie se rozhlédla po ovladači, ale neviděla ho, proto přešla k televizi a náhodně tiskla úzká tlačítka schovaná po straně, dokud prostor nezaplnil zvuk a nevyhnal ticho pryč.

Rychle prohlédla obsah proutěného košíku. Krabice se směsí na výrobu irského sodového chleba; šest vajec z různé snůšky; sáček kávové směsi „Rebel“ z pražírny v Corku; čokoládová tyčinka se skicou shanamoreského pobřeží na obalu; jedna lahev piva Franciscan Well; malá krabice mléka.

Plácala se po kapsách ve snaze nahmatat tvrdý hranol telefonu ještě dřív, než si uvědomila, že to dělá. Bylo to jako svalová paměť, jako tik. Nepotřebovala si ale vyfotit ten košík. Nepotřebovala si vyfotit vůbec nic, protože z tohoto výletu žádné fotky nikam většet nehodlá.

Pro změnu.

Prohlídka kuchyně odhalila zásuvku plnou věcí, které po sobě zanechali předchozí hosté: ztvrdlé balíčky se solí a pepřem, pár plastových sáčků s kečupem a majonézou, jednotlivě zabalené čajové pytlíky.

Natalie předpokládala, že by zvládla upéct chléb a umíchat si k němu vajíčka, ale postrádala jistou klíčovou přísadu: nebýt líná jako prase. Vlastně ani neměla hlad. Místo toho si uvařila šálek horkého sladkého čaje, vzala si ho na jeden z gaučů a pomalu se prokousávala čokoládovou tyčinkou, aniž si byt jen sundala kabát.

Věděla, že to, co ve skutečnosti provádí, je otálení. Oddalování chvíle, kdy se vydá po schodech nahoru. Protože vejít do té chaty byla jedna věc, ale uvidět tu postel a muset do ní – dříve nebo později – *ulehnout*...

V televizi mezitím nějakou talkshow nahradila repríza *Přátel*. Díl se svatebními šaty.

Když Phoebe s Monicou přesvědčily Rachel, aby si jedny oblékla také, byla venku černočerná tma.

Natalie vstala, aby zatáhla závěsy.

Podle toho, co ukazovalo okno vpředu, neexistovalo venku v noci nic jiného než nazlátlý čtverec přímo naproti: pohled do Andrewova obývacího pokoje oknem zepředu jeho chaty. Stejná dispozice, stejný nábytek, všechno akorát opačně jako odraz v zrcadle. Nikde po něm nebylo ani památky a nahoře se nesvítilo, jeho auto přitom stálo pořád na příjezdové cestě.

Zatáhla závěsy těsně k sobě, aby se jejich okraje překryly. Byly ušité z tenké látky, světelné koule pouličních lamp snadno prosvítaly skrz.

Zakrýt stěnu z černého skla rozevírající se jako ústí bezdné propasti v zadní části chaty nebylo čím. Majitelé se buď snažili ušetřit, nebo si řekli, že žádné závěsy nejsou třeba, když celou zadní část domu tvoří pouze terasa, pár kroků společné zahrady a živý plot. Natalie se z toho ale cítila nesvá. Co je vlastně na druhé straně toho živého plotu? Takhle ve tmě se to nedalo poznat.

Může tam stát jiný dům otočený přímo k tomu jejímu.

Může tam stát někdo, kdo ji právě teď pozoruje.

Zatímco Natalie stála před sklem a uvažovala, z otázky původně namířené na narušené soukromí vyvstával problém celkové zranitelnosti. Jak silné je vůbec to sklo? Dokázal by jím někdo prohodit kámen? A co by udělala, kdyby se to stalo?

A už se to blíží, pomyslela si. Úzkost *Expres*. Rychlík řítící se do Bláznivín, pokud nezatáhne za ruční brzdu. Natalie se o to pokusila, hned teď, to sklo je naprosto v pořádku a venku rozhodně nikdo není. V shanamoreských chatách před ní pobývaly stovky, ne-li tisíce lidí, a nikomu z nich se nic nestalo. Kdyby byl den, ani by si toho nevšimla. Vůbec by nebylo o čem přemýšlet.

Potichu si ty věty opakovala, dokud neucítla, že se uvolňuje.

Zároveň si ale přála, aby bývala v tom pitomém proutěném košíku našla také lahev vína.

Jakmile se otočila ke gauči, ukázala se polička pod konferenčním stolem s několika komínky vyskládaných knih. Natalie si klekla na podlahu a začala se jimi probírat a každou z nich hodnotit. Ohmatané paperbacky. Většinou bestsellery z letiště. Zánovní kopie *Jurského parku*. Dvě nebo tři cizojazyčné knihy.

Knihovna s odloženým čtením na dovolenou.

Natalia ztuhla a zírala na úzký tvrdý žluto-modrý hřbet jedné z knih.

A věděla. Věděla to dřív, než vztáhla ruku, vytáhla ji z hromádky a obrátila v dlaních: nebyl to jen tak nějaký výtisk *Básní Percy Bysshe Shelleyho, jak je vybrala Fiona Sampsonová*. Byl to její výtisk.

Jejich výtisk, její a Mikeův.

Pak knihu otevřela a potvrdila si to.

Na první stránce bylo přilepené exlibris, které před pár lety koupila v Keats-Shelley House u Španělských schodů spolu s knihou samotnou. Nalepené bylo trochu našikmo, protože to Natalie udělala potají hned ve dveřích knihkupectví, aby ji při tom Mike nenachytal. Z toho důvodu také nápis *Pro mého M* pod nálepkou představoval zmršenou verzi jejího rukopisu. Když mu pak knížku věnovala tehdy večer při večeři při svíčkách na Via Veneto, první věc, co řekl, bylo: „Kde jsi to koupila?“ Další jeho otázka zněla, jestli si ho vezme, což byla hlavní náplň jejich údajně last minute koupeného víkendu v Římě.

Minulý týden rovnala police knihovny v pokoji, který měla užívat jako svou pracovnu, když si najednou vzpomněla, že tu knihu dlouho neviděla. Když se ho na ni zeptala, připomenul jí Mike, že takových věcí, které od nastěhování neviděli, je celá řada. Nejspíš bude na dně nějaké nevybalené krabice. Působil přesvědčeně, že určitě někde brzy vyplave.

Natalie přitiskla knihu k hrudi, jako by to byl nějaký poklad. A také že byl, akorát ne z důvodů jako kdysi.

Ted' to byl důkaz.

Ted' měla jistotu.

Hodiny na televizní obrazovce oznámily, že je skoro osm. Natalie se rozhodla vykoupat. Zahřeje se a dopřeje chatě čas zahřát se také. Potom si zaleze do postele a ponoří se do blahodárného spánku. Skutečnosti může čelit až zítra.

Ted' totiž bude muset čelit té posteli.

Nechtělo se jí vrátit knihu s básněmi mezi ty ostatní ani ji nechat jen tak ležet venku, a tak pootvírala zásuvky v kuchyni, dokud nenašla jednu relativně prázdnou, a strčila ji tam. Dvakrát zkontrolovala, zda jsou zamčené dveře a okna zavřená, zhasla světlo v obývacím pokoji a odvěkla kufr nahoru po schodišti. Volnou rukou se opírala o stěnu a snažila se nevnímat prázdný prostor mezi schody ani zejíící propast vpravo od stěny.

Nahoře byly dvoje zavřené dveře, jedny z každé strany malé podesty s kobercem. Koupelna byla za těmi vpravo. Jednoduchá, bílá a úplně čistá. Koupelna neměla okna kromě malého čtverečku z mléčného skla nad umyvadlem. Natalie položila do vany špunt, nastavila kohoutek, aby tekla teplá, a přidala pár kapek z maličké lahve sprchového gelu, který stál na kraji vany.

Sedla si na zavřené víko toalety a sledovala, jak se dělají bubliny.

Dokud prostor neprořal neznámý zvuk.

PÍÍP-PÍÍP-PÍÍP-PÍÍP

Můj telefon, uvědomila si Natalie opožděně.

To zvoní vždycky takhle nahlas? A takhle otravně? Vstala a došla si pro něj do kabelky, kterou nechala ležet u vstupních dveří. Na displeji se objevila jediná čárka signálu, díky které se telefon zapla-

vil textovými zprávami a notifikacemi. Ta nejčerstvější oznamovala hlasovou zprávu.

Natalie si přiložila telefon k uchu a přehrála ji.

Byl to on.

„Nat, kde jsi? Co se děje? Jsem...“

Hodila telefon přes celou místnost a dívala se, jak se rozletěl o dlaždičky na stěně, sklouzl do vany a zmizel v bublinkách.

Natalie zamrkala.

Vážně to udělala?

Provedla to bezmyšlenkovitě, lépe řečeno ještě *dříve*, než si to stačila rozmyslet, a právě teď, ve zlomku vteřiny poté, se jí udělalo na zvracení.

Nemá telefon? To pomyšlení ji zneklidnilo, rozechvělo, vyděsilo. *Nemá telefon. Nemá telefon. Nemá telefon.* Nemůže nikomu zavolat a nikdo nezavolá jí. Nikdo ani neví, kde je...

Ale takový byl přece plán, ne? Hodlala telefon vypnout, jakmile sem dorazí. Tohle všechno akorát zjednodušilo. Vytránilo. Teď už ho *nemůže* zase zapnout, takže nemusí vynakládat energii, aby si zabránila udělat to.

Což bylo jediné dobře, i když to teď tak necítí.

Natalie nahmatala telefon po vodou – displej zůstal neporušený – a vhodila ho do plastového koše pod umyvadlem.

Vana ještě nebyla plná. Představila si, jak v ní leží s přízrakem ložnice pořád před očima, a usoudila, že to asi nebude ideální atmosféra pro relaxaci. Měla by tam jít teď hned. Aby už to bylo za ní.

Je to jen postel, proboha. Neživý kus nábytku.

Přešla přes podestu.

Ložnice byla chladná a trochu zatuchlá, podobně jako obývací pokoj, a stejně jako obývací pokoj i prostor nahoře zakončovala skleněná stěna. Rozdíl byl ten, že tahle byla obrácená dopředu k příjezdové cestě.

Přímo před ložnicí stála lampa oranžového pouličního osvětle-

ní, které dávalo dost světla, aby v ložnici vystoupily obrysy všeho uvnitř, ale Natalie rozsvítila stropní světlo, aby si ložnici lépe prohlédla. Manželská postel se sněhobílým úhledně ustlaným povlečením. Klekla si na všechny čtyři a podívala se pod postel s představou, že uvidí záblesk manžetových knoflíčků nebo ztracenou náušnici, jako se to stává ve filmech.

Nebylo tam nic.

To je jedno. Má tu knihu básní.

Naproti posteli stála vestavná skříň s prosklenými dveřmi. Ještě tam byl toaletní stolek, malá televizní obrazovka připevněná na stěně a menší stůl a dvě křesílka s úzkými područkami postavené přímo před prosklenou stěnu pro případ, že byste si chtěli zahrát na zvířátka v zoo.

Aspoň že tahle prosklená stěna měla závěsy. Natalie je právě zatahovala, když koutkem oka zachytila pohyb: kdosi se pohnul v okně obývacího pokoje Andrewovy chaty. Když se ale podívala pořádně, nikdo tam nebyl.

Napadlo ji, jak to vlastně s tím Andrewem je. Pochází ze Shanamore? Žije tady sám? Nevšimla si snubního prstenu ani žádné známky po dětech. Navíc na něm bylo cosi, co by těžko definovala, něco, kvůli čemu se jí nechtělo věřit, že s někým žije, zato snadněji předpokládat, že je sám.

Stěnou z černého skla, které tvořilo čelo druhého patra Andrewovy chaty – okno jeho ložnice –, najednou problesklo strašidelné modré světlo a odhalilo...

Ženu.

Stojící u okna a hledící ven.

Natalie přitiskla závěsy k sobě a okamžitě zalitovala, jak nápadně to udělala.

Sotva měla čas celý ten vjem nějak posoudit, ale rozhodně to byla žena, ne Andrew. Měla na sobě sukni. Dlouhou po kolena, asi. A vlasy měla stažené dozadu, nejspíš do culíku...

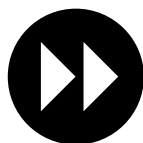
„Ne,“ řekla Natalie nahlas, jak samu sebe zaskočila. *O tomhle vůbec nepřemýšlej.* Viděla tu ženu jen zlomek vteřiny; nedovedla by s jistotou popsat jediný detail. A nezdálo se, že by měla brýle. Světlo, ve kterém ji viděla, bylo tak zvláštní, jako by ji ozářilo od hrudi nahoru...

Natalie pochopila, co bylo to modré světlo zač, odkud se vzalo. Telefon té ženy.

Bylo to jediné světlo, což znamenalo, že dokud nějaký hovor nebo zpráva nerozsvítily obrazovku telefonu, ta žena tam stála v naprosté tmě, u okna, v Andrewově ložnici.

Pozorovala.

Pozorovala Natalie.

PŘETOČIT DOPŘEDU

0:00:41

Trojité hlasité zaklepání klouby prstů o desku dveří.

„Audrey?“ ozval se hlas. „Jsi vzhůru?“

Nebyla. Audrey ještě napůl spala, uvědomovala si nájezd skutečného světa, ale zoufale toužila zachytit se hřejivých, lehounkých úponů spánku, zdržet další ráno ještě o pár okamžiků.

Pevně stiskla víčka k sobě, otočila se a zachumlala hlouběji do vyhráté kukly své postele.

„Aud?“ Tentokrát hlasitěji a s větším důrazem. „Audrey?“

Hlas přicházel zpoza dveří, jejichž klika byla jen pár centimetrů od Audreyiny hlavy. Patřil Dee, její mladší sestra.

A formálně teď vlastně její domácí.

„Jdu dovnitř,“ varovala ji Dee. Jenže po větě následovalo *cvak* a tupé *buch*; vzala za kliku a zjistila, že je zamčeno. „Audrey, pro Kristovy rány. Otevři ty zatracený dveře, nebo je budu muset...“

Audrey vystrčila paži a otočila klíčem v zámku.

Dveře se okamžitě rozlétly a šedivou temnotu malého vnitřního pokoje zaplavilo bílé světlo z podesty schodiště.

Další, co Audrey spatřila, byl šálek kouřící kávy zdánlivě se vznášející ve vzduchu.

„To je pro mě?“

„Původně ne,“ řekla Dee. „Ale můžeš si ho vzít.“

Audrey se zvedla do polosedu, vděčně převzala šálek s kávou a pořádně si usrkla.

Během pití po očku sledovala sestru. Dee stála ve dveřích, ruce

založené a zamračeně se rozhlížela po místnosti. Už byla oblečená do práce ve svém typickém černém kompletu, s jemným mejkapem a upravenými lesklými vlasy; Audrey ji poslední dobou tak málokdy vídala v jiném oblečení, že když se tak stalo, nevěděla, co si počít, jako když na ulici potkáte učitelku ze základní školy.

„Působí to mnohem hůř, než jaký to je,“ řekla Audrey.

Místnost bez oken byla malý čtverec ještě zúžený zabudovanými skříněmi podél jedné stěny a jednolůžkem přiřazeným k té protější. Proužek podlahy mezi nimi pokrývalo několik vrstev změti knih, oblečení, papírů. K Audreyině smůle přesně na ni dopadal jasný paprsek světla z otevřených dveří, nechťený monument Newgrange.

„Co mě vždycky překvapí,“ vzdychla Dee, „jak brzo to pokaždé vypadá takhle.“

„Člověk, kterému je skoro třicet, by se do takhle mrňavého prostoru snad ani srovnat neměl. Bylo by divný, kdyby to takhle *nevypadalo*, pokud smím podotknout.“

„Když už je řeč o...“

„Proboha, Dee,“ řekla Audrey, „vždyť já si to *nijak* neužívám. Kolikrát ještě...“

„Souhlasili jsme s jejich nabídkou, Aud. Je to asi deset minut. Pět tisíc nad to, co jsme chtěli, což je víc, než jsme doufali. S přihlédnutím k tomu, jak dlouho to trvalo.“

Audrey poskočil žaludek.

„Tak to je bezva. No teda. Gratuluju.“

„Díky.“ Dee se krátce usmála. „Je to super, to jo. Ale má to jednu podmínku. Kupci už svůj dům prodali a ten *jejich* kupec se nemůže dočkat, až se nastěhuje, takže se sem ti naši potřebují nastěhovat taky, prostě včera bylo pozdě. Dohodli jsme se... Dohodli jsme se, že se vystěhujeme do tří týdnů.“

„Do tří *týdnů*?“

„Já vím, je to kapku šílený.“

„Ale vy jste ještě novejší dům nenašli. Nebo jo?“

„Ne, ještě ne.“ Dee položila dlaň na zárubeň a pak stočila zrak tam, kam dopadly její prsty, jako by ji okouzila nějaká nedokonalost dřeva, které si právě teď všimla. „Alan a já... Můžeme bydlet u jeho rodičů. Prý nás nechají v pokoji pro hosty.“

„Aha.“

„Třeba bys mohla mezitím k nějakému kamarádovi, než...“

„Nelam si s tím hlavu. Já to nějak vyřeším.“

„Poptám se v práci. Třeba má někdo volný pokoj. A kdybys potřebovala pomoci s kaucí...“

Audrey reflexivně zvedla ruku v gestu *přestaň* a Dee zmlkla. Nechtěla se se svou mladší sestrou bavit o půjčování peněz dva týdny přes vlastními třicátinami. Jejich bytová situace už takhle byla dost trapná.

„Zvládnou to. A *vůbec*...“ Audrey odhodila přikrývku a vystrčila nohy z postele. „Radši už vyrazím. Kolik je hodin?“

„Víš,“ řekla Dee. „Podle mě to takhle bude nakonec lepší.“

Audrey cítila, jak jí na patře hořkne chuť kávy.

„Chtěla jsem ti pomoci,“ pokračovala Dee, „jenže si nemyslím, že bych ti tím *doopravdy* pomáhala. To je ten problém. Ty prostě nejsi – totiž nikdy jsi nebyla...“

„*Dost hladová*,“ dokončila Audrey. Tuhle větu už od Dee slyšela asi bilionkrát. „Protože jsem prostě moc pohodlná, ne? Musím za věcmi jít. No jo,“ vstala a strčila hrnek s kávou Dee zpátky do ruky, která jen těsně dokázala zabránit rozstříknutí černých kapek po bílé košili, „za tři týdny ze mě bude bezdomovec a žebrák, což by mě asi mohlo probrat, ne?“

Dee zakroutila očima. „Ale prosím tě.“

„Ne ne. Máš pravdu. Máš naprostou pravdu.“ Audrey začala vztekle urovnávat polštáře a strkat okraje prošíváné deky ke stranám postele. „Holt jsem *děsně* zpohodlněla tímhle životem na deseti čtverečních metrech, co mi pronajala moje sestřička, a taky z tý práce, co má milion kilometrů k tomu, co bych *doopravdy* chtěla

dělat, čtyřicet hodin týdně, abych splatila půjčku, co jsem si vzala kvůli vysoké, která mi zatím byla *naprosto* k ničemu. A mezitím ještě pomalu chcípat hanbou. Jo, máš naprostou pravdu.“ Přestala a obrátila tvář k sestře. „Žiju si prostě *pohodičku*.“

„Akorát nechceš slyšet pravdu. Jako vždycky. Protože, bože chraň, nemusela by být v souladu s tvými sny a mantrami a nástěnkami.“

„K čemu chceš dojít, Dee? Že jsem jeden velký průšvih? K tomuhle?“

„Já myslím, že *nemůžeš* udělat průšvih, když jsi nikdy nic *nezkusila*.“

„Tohle by sis měla dát na plakát. Motivační plakát. Se západem slunce. Mohla bys je prodávat přes internet. Vydělala bys balík.“

„Aud, ty prostě...“

„Já se *snažím*, Dee. A *snažila* jsem se. Celou dobu. Jak jsem jenom mohla.“

„Vážně?“

„Jo.“

Dee natáhne levou ruku a otáčí s ní, dokud Audrey nespatří ciferník jejích úzkých stříbrných hodinek.

Audrey na ně mrkne. „A do...“

Zaspala.

Už teď jde do práce o hodinu později a vteřiny běží.

Vynecháním sprchy a zavoláním taxi, které si sotva může dovolit, to Audrey stihla do kanceláře právě včas na věc, které říkali porada „Ted“ a konala se každý den v devět třicet. *ThePaper.ie* sídlila v Úlu, trendy budově s open space kanceláři na Leeson Street zaplněnými sedacími pytlíky v základních barvách, stojany s ovocnou vodou zdarma a lidmi, kteří do práce jezdí na kolech oblečení, jako by se chystali na Tour de France.

Zbytek redakce zábavy už postával kolem AltaVisty, desky obřího konferenčního stolu pojmenovaného podle raného internetového vyhledávače. Audrey si byla jistá, že je jediným členem týmu, který doopravdy ví, co to byla AltaVista. Zbytek by pravděpodobně padl do mdlob, pokud by jim došlo, že je tak stará, že to navíc *používala*.

Všichni skláněli hlavy nad obrazovkami svých telefonů. Audrey zaplula na jednu ze dvou prázdných židlí – ta druhá v čele stolu očekávala bezprostřední příchod jejich šéfa Joela – a vytáhla si telefon také.

Přišel jí mail. Poslal ho Joel, mistr pustošivé stručnosti. Jen velká písmena, žádná interpunkce.

POZDE.

Odeslal ho před třemi minutami. Audrey měla sto chutí otočit se na židli a zjistit, odkud je Joel právě teď sleduje, jenže pokud ji viděl vejít dovnitř, určitě ji vidí i teď. Ostatně to nebyla žádná záhada. Tou pozorovatelnou musela být zcela určitě jeho kancelář, malá, ze všech stran prosklená budka posazená uprostřed patra číslo jedna. Jeho soukromý panoptikon.

Audrey smazala mail a chvíli jezdila prstem po obrazovce, dokud se do jejího telefonu nezačala stahovat realitní aplikace Daft.

Tři týdny. Měla tři týdny, aby si našla dostupné bydlení, které nebude vypadat, že v minulém životě sloužilo jako drogové doupe nebo jako místo činu v určité dohledné budoucnosti. Audrey věděla, co ji čeká; viděla televizní dokumenty, četla reportáže. Kvalifikovaní zaměstnanci, kteří spí na palandách. Garsonky nabízející luxus obsluhy mikrovlnné trouby bez nutnosti vstát ze záchodu. Fronta padesáti a víc pětadvacátníků poslušně postávajících před každým relativně přijatelným bytem, měřících si svou konkurenci ve snaze odhadnout šanci na úspěch v posledním kole dublinské

soutěže *Miss prohlídky nájemního bytu* založené v roce 1999 a znovu obnovené k ještě větší slávě po menší pauze zapříčiněné drtivým ekonomickým úpadkem, na nějž se všem pomalu začínaly rozostřovat vzpomínky. Audrey provedla z hlavy pár výpočtů a pak zadala částku, kterou by ještě dokázala utáhnout, do pole vyhledávání. Jediný výsledek byl jednolůžkový pokoj v domě na dublinském předměstí Stillorgan. Nebyly u toho fotky, což nejspíše znamená, že bude vypadat jako z epizody reality show *Vetešníci* s Fredem a Rosemary Westovými. I přesto měla nabídka po pěti dnech od zadání skoro patnáct tisíc zhlédnutí.

„Dobré jitro vespolek.“

Joel se objevil jakoby odnikud tak jako každé ráno. Ten člověk ani tak nepřišel, jako se zhmotnil.

Audrey zastrčila telefon do kapsy a čekala, jestli zachytí jeho pohled, aby mohla neslyšně udělat *pardon*, ale ještě než se tak stalo, vyslovil její jméno, což vyvolalo vlnu zájmu, která projela kolem stolu jako elektrický výboj. A pak:

„Do mé kanceláře. Hned jak skončíme.“

Audrey sotva zvládla přikývnout na souhlas. Nikdy ji do své kanceláře ještě nezavolal. Nejspíš má vážně průšvih.

„Takže,“ spustil Joel hlasitě, aby dal najevo, že schůze začíná. „Všichni připraveni?“ Posadil se, rychlým pohybem otevřel laptop a začal číst z obrazovky. „Takže máme tady tohle. Běhají zvěsti o fotce, na které jistá ragbyová hvězda a přítelkyně jisté úplně jiné ragbyové hvězdy v sobotu večer v restauraci The Greyson provádějí nějaká alotria. Tu fotku mi najděte. Naše nejvyšší priorita. Za velkou louží: Lena nemá podprsenku a je jí vidět tetování a některé časopisy z toho mají video. Embed kód je náš přítel. Za jinou, menší louží: Piers má za to, že KK neměli používat Snapchat filtr na O'Hare čili máme k dispozici fotku s filtrem *a* ještě fotku s výřezem přímo ze show. Už takhle jsou to dva odstavce, a to jste si ani nemuseli nic vymýšlet. Čerstvě z tisku: nějaká herečka si vyra-

zila někam bez mejkapu. Jedna modelka někam šla a měla na sobě málo mejkapu. Jedna vyhozená z *X-Factor* někam šla a měla *spoustu* mejkapu. Danni, tyhle poslední tři dávám tobě.“

Danielle sedící přímo naproti Audrey zvedla k čelu placatou dlaň a posměšně zasalutovala. Danielle byla kapacita v oboru přinášení různých úhlů pohledu na téma „V určitém smyslu celebrita si vyrazila za každodenními povinnostmi“. Minulé Vánoce dostala od kolegů triko s nápisem VYNORILA SE UPROSTŘED – její oblíbenou frázi – natištěným přes prsa.

„Tento víkend zkusíme něco nového,“ pokračoval Joel. „Najděte něco zajímavého, projedte Instáč a přineste fotky z domů lidí, kde jsou v pozadí vidět jejich věci, a udělejte z toho články typu ‚Doma u XY‘. Mělo by to vyznívat jako ‚tohohle člověka platíme z koncesionářských poplatků nějak moc, protože koukněte, jaké má vypiplanej bejvák, i když je to takovej sráč‘ anebo ‚skrytá hanba odepsané hvězdy, která dneska musí žít v takovéhle řadovce tři plus jedna‘. Jasný?“

Audrey nepřítomně kývala mezi ostatními pohupujícími se hlavami. Myšlenky se jí rozutekly. Co Joelovi řekne? Vždycky jako by od ní očekával něco víc než od ostatních, asi protože byla starší, dospělejší, *vnímavější*, a kdykoli jindy byla za tuhle odlišnost ráda. Teď ale měla strach, že si to všechno odskáče kvůli takovému pitomému prohřešku.

Taková trýzeň, dělat si hlavu kvůli něčemu, na čem tak málo záleží. Audrey nevěděla, co je horší: muset tuhle práci dělat dál, nebo vyhlídka na vyhazov.

The Paper byla on-line zpravodajská stránka, která započala svou spratkovskou existenci jako agregátor obsahu během éry keltského tygra, když Irsko zničehonic získalo peníze a objevilo sýr feta a kávu flat white a investiční nemovitosti v Bulharsku a všichni kolektivně přišli o rozum. Nastalý krach časově odpovídal příchodu chytřích telefonů a *The Paper* se od původní webové stránky rozkro-

čila k aplikaci a mobilním službám, díky čemuž přežila – dokonce vzkvétala. Nyní zaměstnávala tým reportérů, kteří psali původní texty a zpracovávali zprávy stylem „Vaříme snadno a rychle“ do 250 slov dlouhých článků, což je přesně tolik, kolik roztěkaný mileniálové sjíždějící telefon zvládnou učít ve frontě na burrito.

Potíž tkvěla v tom, že Audrey nebyla jedním z těch reportérů. Pracovala v redakci zábavy neslavně proslulé tím, že dělala pravý opak než kolegové ze zpravodajské sekce o patro výš: vymáčkala 250 slov z něčeho, co nemělo vůbec žádný význam. Obvykle z jedné rozostřené paparazzi fotky a narážky na nějakou nepodloženou fámou jen taktak balancující na hraně zákona. Jejich model stál na sice všemi opovrhovaném, avšak fenomenálně úspěšném Bočním panelu hanby. Jeho účelem bylo přivést publikum – kliky – na obsah, jehož podobu šéfovstvo určovalo každé ráno. Každá minuta se počítala a každý příběh musel vykázat zásah. Byla to jediná pracovní pozice alespoň vzdáleně připomínající to, co by chtěla dělat, kterou nedávno dostudované a naprosto nezkušené Audrey nabídli. Tehdy když se konečně v osmadvaceti letech rozhodla, co by chtěla *zkusit* dělat, po téměř deseti letech strávených v oblasti hledání lidských zdrojů.

Po čem doopravdy toužila, se nacházelo pouze o patro výš: druhá část zaměstnanců *The Paper* píšící na celém druhém podlaží skutečné zprávy.

A tam se Audrey dostane.

Tak zněl plán.

Tohle prozatím překousne. Bude trávit pracovní dny vymýšlením různých způsobů, jak říct: „Slavná ženská vyleze ven a dělá tam všední věci,“ a bude to dělat dobře. Bude vyčkávat, dokud se nenaškytne příležitost.

Tohle právě Dee nechápala, že čekat *znamená* snažit se.

Klap.

Joel zavřel laptop.

Audrey v půlce schůzky vypnula pozornost.

„Tak pojďme nachytat ty kliky!“ řekl skupině. A pak se obrátil na ni: „Jdeme.“

Vstala a šla za ním pryč od konferenčního stolu.

Joelova kancelář byla tak malá, že jediné křeslo bylo to jeho za pracovním stolem, a tak Audrey zůstala stát ve dveřích čelem k němu.

Sotva se posadil, Audrey vyhrkla: „Hrozně se omlouvám, že jsem dneska přišla pozdě. Nechápu, co se stalo, ale už se to nestane. Slibuju.“

„To bude fajn, ale o tohle nejde.“ Joel si opřel lokty o stůl. „Audrey, možná mám pro tebe téma. Možná je to sice pro nás TMS...“ TMS znamenalo Trochu Moc Seriózní, Joelova zkratka pro potenciálně zábavní témata obsahující ovšem detaily, které tvrdé jádro jejich čtenářů nejspíš přeskočí. Třeba že nějaká celebrita pronesla řeč v OSN. Co měla na sobě: ano, včetně všech trýznivých detailů. Co říkala: to je jedno. „Jenže nahoře o to nemají zájem a já to nechci jenom tak hodit do koše. Budeš pod tím podepsaná. Dostaneš na den opuštěák z továrny na kliky. A pokud trefíš správný tón – pokud to dobře vyvážíš –, tak ten text pravděpodobně dokážu dát jak na hlavní stranu, tak do zábavy, zkrátka, chápeš...“ Otočil dlaně ke stropu. „Opravdické zpravodajství.“

„Udělám to,“ souhlasila Audrey.

Joel si odfrknul. „Ještě jsem ti ani neřekl, co to je.“

„Ať je to, co je to, udělám to.“

„To je mi jasné. Otázka zní, *dovedeš to?*“ Joel se odmlčel. „Víš, kdo je Natalie O'Connorová?“

Ze všech možností, které Audrey napadaly, že řekne, tahle byla úplně ta poslední.

„Ano. Tuším.“

Audrey by to Joelovi – ani nikomu jinému – naplno nepřiznala, ale strávila spoustu hodin vlastního života projížděním života Na-

talie O'Connorové na Instagramu. Dubliňanka Natalie byla nádherná. Oslnivá. Dokonalá. *Milá*. Obývající nemovitost z *Ideal Homes* a provdaná za krásného prince v manželství bez kazů. Měla tisíce followerů a svou popularitu dokázala zužitkovat v lifestylové značce And Breathe. Její webová stránka kšeftovala s vonnými svíčkami od výrobců s nevyslovitelnými názvy a sdílela články s titulky jako „Digitální detox: Co se stalo, když jsem odložila svůj telefon a vzala do rukou vlastní život“. Jelikož Natalie O'Connorová a Audrey byly zhruba stejně staré – čili měly stejné množství času na to, aby si daly svůj život do pořádku –, byl to nevyhnutelně dost depresivní divácký sport.

Co Natalie provedla?

Audrey pomyslela na skandál. Svět blogerů nedávno přinesl pár odhalení. Dívky s obočím jako housenka, které dostávaly tisíce za věty o tom, jak kosmetické produkty fungují, i když jediné, co doopravdy fungovalo, byl Photoshop. Někoho nachytali při předstírání, že hotelový pokoj je ve skutečnosti vnitřek jeho domu. Stát se tváří celostátní protikuřácké kampaně a pak se nechat nachytat, jak si ve tři ráno na Grafton Street zapalujete marlborku. I když už jste přece dávno skončili.

„Natalie zmizela,“ řekl Joel. „Už týden ji nikdo neviděl. A její manžel se neobtěžoval komukoli se o tom zmínit – včetně gardy – až dodneška.“

Audrey se vrátila zpět k AltaVistě s očima upřenýma k podlaze. Popadla kabát a tašku s laptopem, pořád přehozené přes prázdnou židli, a záměrně se vyhýbala zvědavým pohledům těch, kteří v místnosti ještě zůstali. Kolektivní napětí pulzovalo prostorem jako basová linka, ale Audrey jim nehodlala cokoli objasňovat. Tohle téma bylo *její*.

Jeden Starbucks byl pět minut chůze, další Starbucks deset minut chůze. Podle Audreyiny zkušenosti by se nikdo z Úlu neobtěžoval trmácet se k tomu vzdálenějšímu, šlo tedy o dokonalé místo k nerušené práci. Objednala si velkou překapávanou kávu, jedinou položku nacházející se v průsečíku mezi *nejnižší cenou* a *dlouhým trváním*. Měla hrozný hlad, ale po ranní pálce za taxíka už nehodlala dál krvácet na předražených, sotva rozmrazených sladkostech, napadlo ji však, že na dně batohu možná najde tyčinku rozměkklého cereálního ten-tononc, kdyby bylo úplně nejhůř. Usadila se v nízkém křesílku na samém konci horního patra kavárny s laptopem položeným na kolenou.

Jako první si Audrey vytvořila wordovský dokument a nakopírovala do jeho prázdného bílého prostoru tiskovou zprávu, kterou garda uvolnila. Bylo to obvyklé čtení.

Garda se obrací na veřejnost se žádostí o pomoc při pátrání po ženě z Dublinu pohřešované od 5. listopadu. Natalie O'Connorová, 30 let, byla naposledy spatřena ve svém domě na Sydney Parade Avenue ve čtvrti Sandymount v pondělí 5. listopadu zhruba v osm hodin ráno. Paní O'Connorová je asi 165 centimetrů vysoká, s dlouhými hnědými vlasy a hnědýma očima. Kdokoli by mohl uvést jakoukoli informaci, ať se obrátí na stanici gardy v Donnybrook v...

Do *The Paper* přicházela z gardy takováto tisková zpráva minimálně jednou za týden a měnily se v ní vždycky akorát osobní údaje a detaily. Joel jí vysvětlil, že záleží především na rodině pohřešovaného, zda takovou žádost o spolupráci veřejnosti zveřejní. Takže to neznamená, že by právě teď příslušníci gardy ve zmuchlaných bílých kombinézách pročešávali Wicklow Mountains kvůli rozkládajícím se částem Nataliina těla. Ať už se stalo cokoli, pravděpodobně to spadalo někam na škálu mezi osobní krizí a domácí rozepří. Ta výzva byla tedy předurčena stát se jednou z tisícovek hlášení o zmi-